

El piano | Gemma Ventura Farré | Actualitzat el 21/12/2015 a les 18:31

L'àlbum de la tardor

I mira que és decidit però no li agrada haver de triar entre dues persones que estima igual

Nens petits que creixen
amb el cor glaçat
són joguines
que els grans hem trencat.

Pol petit, N'Gai N'Gai

Foto: Eloole

El Pol fa P4. Porta unes sabates vermelles i amb els cordills, tot sol, es fa dos llaços. Camina decidit, de fet sembla que faci P5. Avui acaben l'escola. La senyoreta Judit ha tret la guitarra d'una funda, ha tancat els ulls i junts han cantat nades. Qui vol provar de tocar aquest instrument? El Pol, que té el cabell ple de rínxols de color carbó, d'un bot s'ha posat dret, aixecant el dit ben amunt, com si apuntés al sostre. Perquè de gran vol ser músic.

S'ha cordat els cinc botons de l'abric. Ha donat dos tombs a la bufanda de quadres i amb les dues mans ha agafat l'àlbum on hi ha grapades totes les fitxes que ha fet aquesta tardor. La portada és ben maca: un arbre de Nadal amb gomets daurats que fan d'estrelles. També s'hi ha dibuixat ell amb els seus pares, massa junts, gairebé enganxats. Ell sap que els haurà d'explicar

qui és qui, perquè només hi veuen gargots. És més, només fan que dir-li que aprengui a agafar el llapis bé perquè si no mai aprendrà a fer les línies rectes.

Si ets un nen, des de la fila, ben bé a la sortida del carrer, veus un munt de pares que amb els ulls ben oberts busquen el seu fill per abraçar-lo com si fes un any que no el veuen. El Pol, que avui és el primer a sortir, veu que en un cantó hi ha la mare i a l'altra punta el pare. Es posa nerviós perquè no recorda amb qui li toca anar avui. Es queda quiet, capcot, mirant-se la punta de les sabates vermelles. Perquè es fa un embolic i no entén res i mira que és decidit però no li agrada haver de triar entre dues persones que estima igual.

La mare li estira un braç i el pare l'altre. Ja hi som. Que no ho saps que avui em toca a mi? Però si t'havia dit que per Nadal me'l quedava jo! Li deixen els braços i comencen a barallar-se. A convertir-se en monstres. Em vas fotre les banyes! I tu què, que sempre anaves a la teva! Al Pol li agafa un atac de vergonya. Els mestres ni se n'adonen, prou enfeïnats estan a repartir la canalla per començar, d'una vegada, les vacances. Els altres pares no en fan ni cas, prou en tenen a intentar que els seus fills s'acabin el berenar, i després dutxar-los i que sopin i rumiar on els deixaran amb tants dies de festa.

Al mig del carrer criden cada vegada més fort. Ja no hi ha ningú. La Judit ha tancat la porta de la sortida, li ha llançat un petó i ha marxat a buscar els seus vint dies de pau. El Pol deixa l'àlbum de la tardor a terra entremig dels dos. Fa una passa enrere. Una altra més. Es gira i comença a caminar sol. Ara en comptes de caminar corre i a cada passa els crits dels pares es fan més petits. Arriba al final del carrer. Des de la cantonada només veu dues siluetes aixecant els braços, assenyalant-se amb el dit. Però no escolta res més que els cotxes frenant davant del pas de vianants. Semàfor verd. Ben eixerit creua mentre uns conductors aprofiten per contestar un whatsapp i els altres per mirar el cul de la noia que passa per la vorera del costat.

Està emocionat. Sembla invisible. Ningú li pregunta on són els teus pares, ni truquen a la policia. Ni el senyor que fuma, ni la dona que porta quatre bosses a cada mà. Ni l'avi que rega les flors al balcó. Ni tan sols aquell gos s'ha apropiat per olorar-lo. Ell aprofita i camina a peu coix. Després salta d'una rajola a l'altra. Fins que arriba a la botiga de joguines.

A dins hi ha nens que fan marranades perquè els han comprat el Playmobil petit en comptes del vaixell pirata. El Pol, de puntetes, estira el dit. Ai que no hi arriba. Una mica més. Agafa la punta d'una guitarra, fins que l'aconsegueix baixar. Té una corretja. Se la penja a l'esquena, com si fos el petit Bruce. I se'n va. De nou ni les dependentes, atrafegades a fer tiquets regal per si allò no agrada i ho volen canviar, se n'han adonat, que aquell intrús es feia un regal sense passar comptes amb ningú.

Amb la guitarra penjada sota els cabells castanys i rinxolats, torna a córrer. El fred li congela el nas i les orelles. El desembre enfosqueix la tarda. Les llums de Nadal s'encenen.

Arriba. S'atura. Amb dos tombs es treu la bufanda de quadres i la deixa sobre la vorera. Tanca els ulls com abans ho ha fet la senyoreta Judit. Amb una mà fa sonar totes les cordes. Amb els dits que no saben agafar el llapis s'inventa un acord que no ha tocat mai ningú. Una àvia que porta un cistell amb enciams i pastanagues para i somriu. Una noia es treu els auriculars. El noi que surt de treballar el grava amb vídeo. Un nen, que aquest sí que deu fer P5, balla davant seu. Un senyor li llença un parell de monedes sobre la bufanda. Tot de gent encuriosida s'atura al seu voltant.

Fins i tot els seus pares, que encara s'estaven escopint retrets, s'han girat en veure que la vorera s'omplia de gent que aplaudia. Han callat de cop. Sota la guitarra s'insinuen les seves sabates vermelles. El petit guitarrista aixeca el cap, només una mica, i veu l'àlbum de la tardor al mateix lloc on l'ha deixat. Amb aquella portada on els gomets fan d'estrelles i on tres gargots esperen que algú hi reconegui el Pol.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=f_pJEOxL5IM